

Arrest

nr. 83 484 van 22 juni 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 maart 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juni 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. BUYSSE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 20 maart 2011 het Rijk binnenkwam, diende op 17 januari 2012 een asielaanvraag in. Diezelfde dag werd, op basis van een onderzoek van vingerafdrukken, vastgesteld dat verzoeker voorheen in Italië verbleef.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding verzocht op 23 januari 2012 de Italiaanse autoriteiten, gelet op artikel 16.1.c van de Europese Verordening nr. 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de verordening 343/2003/EG), om de terugname van verzoeker.

1.3. Op 20 februari 2012 stelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding vast dat de Italiaanse autoriteiten niet binnen de in artikel 20.1.b van de verordening 343/2003/EG bepaalde termijn antwoordden op het terugnameverzoek en zij derhalve, gelet op artikel 20.1.c van dezelfde verordening, geacht werden in te stemmen met dit verzoek.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 9 maart 2012 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis gebracht werd, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

*aan de persoon die verklaart te heten [Y. N.] [...]
van nationaliteit te zijn : Afghanistan - Issarak, Afghanistan
die een asielaanvraag ingediend heeft.*

REDEN VAN DE BESLISSING:

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan ITALIE toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 20.1,b/c van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18 februari 2003.

Betrokkene heeft op 17/01/2012 een asielaanvraag ingediend in België. Hij verklaarde op 20/03/2011 in België te zijn aangekomen en 3 maand voordien in Afghanistan te zijn vertrokken. Hij beweerde via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk naar België te zijn gereisd.

Uit het eurodac verslag blijkt dat betrokkene reeds asiel aanvroeg in Italië op 25/02/2011. Betrokkene ontkent dit met als argument dat hij analfabeet is. Betrokkene beweert tijdens zijn interview bij DVZ ook minderjarig te zijn. Hij legt een vals taskara voor. Uit onderzoek van 13/09/2011 is echter gebleken dat betrokkene meerderjarig is.

Op 23/01/2012 werd een terugnameverzoek op basis van art. 16.1.c van de Dublin Verordening aan de Italiaanse autoriteiten verstuurd. Op 20/02/2012 hadden de Belgische autoriteiten nog geen antwoord van Italië ontvangen. Hiermee werd de wettelijke termijn overschreden. Als gevolg hiervan en op basis van art. 20.1.b van de Dublin Verordening wordt Italië de verantwoordelijke staat en dient Italië over te gaan tot terugname van de bovengenoemde persoon (art. 20.1.c). Wij hebben dit aan Italië laten weten via een tacit agreement op 20/02/2012.

Betrokkene haalt als element waarom zijn asielaanvraag in België behandeld zou moeten worden aan dat hij bij zijn aankomst in Brussel Zuid goed werd behandeld door de politie. Verder verklaart betrokkene echter dat de omstandigheden van asielzoekers in Italië niet goed zijn en dat hij daarom naar België kwam. Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene tegenstrijdige verklaringen aflegt en met betrekking tot zijn leeftijd liegt (cfr. valse taskara). Verklaringen van betrokkene kunnen dus niet ernstig worden genomen.

Uit de verklaringen van betrokkene dient verder te worden opgemaakt dat betrokkene geen beslissing in Italië afwachtte aangezien hij na 3 dagen doorreisde via Frankrijk naar België. We benadrukken dat het volgen van de betrokkene in zijn keuze van het land waar hij asiel wil vragen, neerkomt op het ontkennen van de doelstellingen van de Europese instanties. In Verordening 343/2003 worden de criteria en de mechanismen vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag. Dit impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten.

Met betrekking tot de overdracht naar Italië en de verantwoordelijkheid van Italië voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Italië een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Italië dan in België zou genieten. Italië heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van

Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Italiaanse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Italiaanse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt in zijn interview verder geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Italië een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Italië evenmin concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Dit is ook moeilijk aangezien betrokkene verklaarde enkel op doorreis te zijn geweest in Italië.

Het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat zijn asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Betrokkene brengt dan ook geen enkel element aan waaruit blijkt dat Italië momenteel de asielaanvragen van vreemdelingen die in toepassing van de Dublin-II-Verordening terug- of overgenomen worden van een andere lidstaat niet met de nodige zorg en conform de ter zaken geldende internationale regelgeving zou onderzoeken. Met betrekking of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke land zouden rechtvaardigen, haalde betrokkene geen concrete elementen aan (DVZ, vraag 19, 21). Op basis van de door betrokkene aangehaalde verklaringen en elementen kan er geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Italiaanse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is.

Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Italië er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar zijn thuisland of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Italiaanse autoriteiten hem zouden repatriëren naar Afghanistan of het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft, vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Italiaanse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven dagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat indien gewenst aangepaste opvang kan worden voorzien. Alle nodige maatregelen zullen worden genomen opdat de overdracht naar Italië in de allerbeste omstandigheden zal worden uitgevoerd.

Uit recente rapporten (Norwegian Organisation for Asylum Seekers (NOAS), *The Italian approach to asylum: System and core problems*, April 2011 & Schweizerische Flüchtlingshilfe/OSAR, *Asylum procedure and reception conditions in Italy – Report on the situation of asylum seekers, refugees, and persons under subsidiary or humanitarian protection, with focus on Dublin returnees*, Berne and Oslo, May 2011), kan bovendien worden opgemaakt dat vreemdelingen die in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst in Italië door de luchthavenpolitie worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke autoriteiten en dat zij in beginsel de mogelijkheid hebben om een eerder aangevraagd asielprocedure te hervatten waarbij niet op voorhand vaststaat dat me[n] geen aanspraak op opvang heeft dan wel dat deze opvang in de praktijk niet zou kunnen worden verkregen. Een kopie van beide rapporten werd in bijlage toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkene.

Gelet op al deze elementen wordt het schrijven van meester [B.] van 31/01/2012 weerlegd.

Betrokkene verklaart geen familie te hebben in België of Europa. Een behandeling van de asielaanvraag op basis van art. 7 of art 15 van de Verordening is bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene verklaart gezond te zijn. Bijgevolg hebben de Belgische autoriteiten geen redenen om aan te nemen dat betrokkene niet in staat is om te reizen.

Gelet op al deze elementen is er bijgevolg geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343. Bijgevolg is België

niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan de Italiaanse autoriteiten toekomt, met de toepassing van art. 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van art. 20.1.b/c van Verordening (EG) Nr. 343 en moet betrokkene het grondgebied van het Rijk verlaten.

Bijgevolg moet de bovengenoemde het grondgebied van het Rijk verlaten.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de grens van de bevoegde Italiaanse autoriteiten.”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 8, 13 en 18 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG, van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de rechten van de verdediging en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij stelt tevens dat een manifeste beoordelingsfout gemaakt werd.

Ter onderbouwing van zijn standpunt geeft hij volgende toelichting:

“De artikelen 3, 2 en 18 van het EVRM zijn geschonden en artikel 51/5 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betwist niet dat de Italiaanse overheden in beginsel bevoegd zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag overeenkomstig de Dublin-II-Verordening, doch stelt dat het EHRM meermaals heeft gesteld dat een kandidaat-vluchteling niet mag worden uitgewezen naar een land waar hij zal worden blootgesteld aan een schending van artikel 3 van het EVRM.

Dit houdt in dat een lidstaat zich niet kan verschuilen achter de toepassing van de Dublin-II-Verordening, m.a.w. dat de bepalingen van deze verordening niet als een automatisme mogen worden toegepast. Het is dus niet omdat de Italiaanse overheden ingevolge de Dublin-II-Verordening bevoegd zijn, dat de Dienst Vreemdelingenzaken niet meer zou moeten onderzoeken of verzoeker bij overname door Italië niet zal worden blootgesteld aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

Verzoeker meent dat er op dit punt een manifeste beoordelingsfout is gemaakt.

Verzoeker verduidelijkt dat de bestreden beslissing ervan uitgaat dat Italië, als lidstaat van de Europese Unie, verondersteld wordt de fundamentele rechten te waarborgen, aangezien zij eveneens de Conventie van Genève van 28 juli 1951 heeft ondertekend.

Verzoeker benadrukt dat deze veronderstelling niet volstaat en dat geval per geval dient te worden onderzocht. In de bestreden beslissing wordt verder gemotiveerd dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten echter niet automatisch betekent dat verzoeker blootgesteld zal worden aan een onmenselijke en

vernederende behandeling of dat diens asielaanvraag niet met de nodige objectiviteit zal behandeld worden.

Verzoeker meent dat de verwerende partij de actuele situatie in Italië misken[t]. Zo stelt verzoeker dat Italië geconfronteerd wordt met een humanitaire crisis welke op 1 augustus 2011 heeft geleid tot gewelddadige opstanden. Verzoeker volhardt dat deze situatie niet kan bestempeld worden als een eenvoudige crisis, hetgeen de bestreden beslissing laat uitschijnen.

Op 12 februari 2011 heeft de ministerraad immers benadrukt hoe dringend deze humanitaire crisis was en de Italiaanse regering heeft zelfs de hulp van de Europese Unie ingeroepen. Het is ook in deze context dat het UNHCR de lidstaten gevraagd heeft om hun verantwoordelijkheden op te nemen en solidair te zijn met Italië.

Verzoeker stelt dat hij dan ook terecht vreest dat hij niet zal kunnen genieten van de waarborgen volgens de standaarden van het gemeenschapsrecht en van de waarborgen die voortvloeien uit internationale overeenkomsten. Verzoeker stelt dat de verwerende partij ten onrechte voorhoudt dat hij zijn vrees in concreto dient uiteen te zetten en hij verwijst hiervoor naar de Europese rechtspraak.

Verzoeker verwijst naar het rapport van Amnesty International van 11 mei 2011 aangaan de situatie in Italië.

Verzoeker benadrukt dat Italië zich er niet van onthoudt om kandidaat-vluchtelingen te refouleren en de neiging heeft om kandidaat-vluchtelingen op te sluiten. Er is geen adequate opvang. De maximale opvangcapaciteiten zijn bereikt waardoor kandidaat-vluchtelingen verplicht zijn om op straat te leven.

Het is nog verslecht[er] sedert de crisis. Ook vroeger was dit het geval

UNHCR hekelt Italië wegens terugsturen van asielzoekers

Italië is vrijdag door de vluchtelingenorganisatie van de Verenigde Naties (UNHCR) op de vingers getikt omdat het heeft nagelaten een groep Turkse Koerden asiel te laten aanvragen .

De dertien Koerden waren in het laadruim van een vrachtschip naar Italië gekomen. In de haven van Gialo Tauro werden zij ontdekt en volgens de UNHCR meteen door de politie teruggezet in het vrachtschip. Dit voer vervolgens uit naar Malta, waar de eigenaar van het schip besloten heeft te blijven tot de migranten een asielaanvraag mogen indienen.

Onder de wetten van de Europese Unie is Italië verplicht om migranten een asielverzoek te laten doen. Het terugsturen van asielzoekers zonder hun aanvraag in overweging te hebben genomen, druist in tegen de fundamentele principes van internationale vluchtelingenwetten, aldus de UNHCR.

Donderdag vroegen Amnesty International en Artsen zonder Grenzen Italië al om opheldering over het terugsturen van ruim vijftienhonderd migranten naar Noord-Afrika. De organisaties betwijfelen of de migranten in staat zijn gesteld een asielaanvraag in te dienen. Tussen 29 september en 6 oktober landden 1.787 migranten op de kust van het Italiaanse eiland Lampedusa. Daarvan werd het merendeel teruggevoerd naar Libië.

Op 23.2.2012 werd Italië door het Europees Hof te Straatsburg nog veroordeeld voor het afschuiven van migranten <https://www.ed.nl/nieuws/algemeen/buitenland/10529006/Itali%C3%AB-veroordeeld-om-afschuiven-migranten.ece>

Het EHRM heeft in gelijkaardige zaken reeds de schorsing van de verwijderingsmaatregel naar Italië [...] bevolen.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66). In deze kan de verzoeker aldus worden gevolgd waar hij stelt dat de Dublin-II-Verordening niet als een automatisme mag worden toegepast.

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 293 en 388).

Er kan gewezen naar een schorsingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij deze situatie werd erkend en waarbij de Raad heeft geoordeeld dat de terugwijzing van een kandidaat-vluchteling naar Italië in deze omstandigheden een schending zou kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM (dit arrest wordt aan huidig verzoekschrift toegevoegd).

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent gemotiveerd dat het gegeven dat Italië momenteel het voorwerp is van een uitzonderlijk immense toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, meer bepaald in Tunesië, Libië en Egypte, betekent echter niet automatisch dat betrokkene blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat diens asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld.

Verzoeker is het duidelijk niet eens met de summiere motivering die dienaangaande in de bestreden beslissing terug te vinden is en stelt dat de verwerende partij de actuele situatie in Italië miskent en hierdoor een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt. De verwijzing naar een rapport van de Noorweegse organisatie voor asiel (NOAS) is duidelijk niet afdoende en gedateerd. Van een Asielinstantie mag verwacht worden dat zij de situatie op de dag volgt en verwijzen naar een rapport van mei 2011 is dus oud.

Er is een schending van de materiële motiveringsplicht er is een kennelijke onredelijkheid van de beslissing. Er is een indicatie inhouden van de problemen waarmee Italië momenteel geconfronteerd wordt en het terugwijzen van een kandidaat-vluchteling op heden naar Italië kan wel een schending van artikel 3 van het EVRM inhouden, zodat de verwerende partij zich niet kan beperken tot de eenvoudige vaststelling dat verzoeker niet aantoonde dat de overname van verzoeker door Italië automatisch zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM doch in dient weer te geven waarom verwerende van oordeel is dat de situatie van verzoeker niet vergelijkbaar is met deze van de kandidaat-vluchtelingen die geciteerd worden in de gekende rapporten en aanbevelingen.

Art. 13 EVRM (gekoppeld aan oa. Artikel 3 EVRM) garandeert effectieve nationale rechtsbescherming met betrekking tot de rechten neergelegd in het EVRM en heeft daarmee – net als artikel 14 EVRM – een accessoir (afhankelijk) karakter. Samen met artikel 1 EVRM (de algemene verzekeringsplicht) en artikel 35 EVRM (de verplichting effectieve nationale rechtsmiddelen uit te putten alvorens bij het EHRM te klagen) garandeert artikel 13 EVRM het subsidiaire karakter van het Straatsburgse toezicht.

Anders dan de letterlijke verdragstekst suggereert, is voor de toepasselijkheid van artikel 13 EVRM niet vereist dat al een schending van het samen ermee ingeroepen verdragsrecht is geconstateerd. Voldoende is een verdedigbare bewering ('arguable claim') dat sprake is van een schending van verdragsrechten.

Verzoeker meent dat hij effectief een "arguable claim" heeft.

Dat de vraag of het artikel 2 of 3 EVRM geschonden zou zijn impliciet maar zeker werd afgewezen door de afwijzing van de aanvraag. Dat immers de niet grondige beoordeling van de aanvraag door de RVV en de aanvraag tot machtiging tot verblijf tot gevolg heeft dat het bevel uitvoerbaar wordt. Dat "deze automatische gevolgen" maken dat verzoeker dient te terug te keren naar Italië. Dat dit een duidelijke schending oplevert van art. 2 of 3 EVRM gelet op hogerstaande uiteenzetting of minstens een arguable claim over een schending van art. 2 of 3 EVRM.

De opschorting en nietigverklaring van de beslissing dient op deze redenen en eventueel later in te roepen redenen te worden bevolen."

4.1.2. Verweerder werpt het volgende op:

"Vooreerst stelt de verwerende partij vast dat verzoeker in de toelichting van het enig middel in gebreke blijft in te gaan op verschillende van de nochtans door hem opgeworpen schendingen, met name betreffende de artikelen 8 en 18 EVRM en het artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet.

"3.3.2.1. Luidens artikel 39/69, 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. "Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de

voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).“ (R.v.V. nr. 72 700 van 30.12.2011)

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen.

Ook indien in de toelichting van het enig middel door verzoeker slechts op een zeer algemene wijze wordt ingegaan op bepaalde rechtsregels, is het de verwerende partij op basis daarvan niet duidelijk hoe deze volgens verzoeker door het nemen van de bestreden beslissing concreet zijn geschonden, zodat het middel in dit opzicht hoe dan ook niet ontvankelijk is (cf. R.v.St. nr. 46.649, 25.3.1994, R.A.C.E. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Uit het voorgaande volgt dat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schendingen dewelke niet - naar behoren - worden toegelicht, naar het oordeel van de verwerende partij om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991, bepalingen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verder laat de verwerende partij gelden dat:

- *verzoeker in de uiteenzetting bij zijn eerste middel tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsverplichting.*
- *het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R.v.St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001),*
- *wanneer verzoeker in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat deze van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen heeft ondervonden.*

De verwerende partij zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

[...]

Uit de omstandige motivering van de bestreden beslissing blijkt afdoende dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding na grondig en zorgvuldig onderzoek van de concrete elementen die verzoekers situatie daadwerkelijk kenmerken heeft geoordeeld dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van verzoekers asielaanvraag.

Verzoeker meent dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding geen voldoende onderzoek heeft gevoerd naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM, in geval van een terugkeer van verzoeker naar Italië.

In antwoord op verzoekers kritiek, merkt de verwerende partij op dat verzoeker niet dienstig kan voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding er zonder meer vanuit is gegaan dat Italië, als lidstaat van de Europese Unie, verondersteld wordt de fundamentele rechten te waarborgen. Integendeel blijkt uit de gedegen motivering van de bestreden beslissing ontegensprekelijk dat uitvoerig werd ingegaan op de actuele situatie in Italië.

De verwerende partij laat gelden dat de gemachtigde zich geenszins heeft beperkt tot een algemene veronderstelling, doch wel in concreto is ingegaan op de uitzonderlijke toestroom van kandidaat-

vluchtelingen in Italië. De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding oordeelde evenwel geheel terecht dat het loutere feit dat er een grote toestroom is van asielsezoekers, niet automatisch betekent dat verzoeker zal blootgesteld worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling.

Verzoeker laat na aan de hand van concrete elementen aannemelijk te maken dat er in zijn hoofdte een reëel risico is om het slachtoffer te worden van een schending van artikel 3 EVRM. In zijn verzoekschrift dd. 23.03.2012 brengt verzoeker een algemeen betoog over een humanitaire crisis in Italië, doch dienaangaande laat de verwerende partij gelden dat verzoeker niet aantoot dat hij bij zijn terugkeer een schending van artikel 3 EVRM zal ondergaan.

“Verzoeker heeft niet aangegeven dat hijzelf tijdens zijn verblijf in Italië het slachtoffer is geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM. Uit dergelijke vage verklaringen van verzoeker, met name het hebben van horen zeggen en de blote bewering dat niemand in Italië een slaappleats heeft en op straat leeft, kan geenszins besloten worden dat verzoeker bij terugkeer naar Italië onderworpen zal worden aan een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Met zijn algemeen betoog dat een humanitaire crisis in Italië op 1 augustus 2011 tot gewelddadige opstanden heeft geleid en dat het UNHCR de hulp van de lidstaten heeft gevraagd toont verzoeker evenmin aan dat hij bij terugkeer naar Italië een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM zal ondergaan. Verzoeker komt thans voor het eerst in zijn verzoekschrift naar voren met een rapport over de situatie in Italië met als doel aan te tonen dat hij - indien hij zou worden teruggestuurd – aldaar onderworpen zal worden aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Wat betreft het rapport van Amnesty International van 11 mei 2011 waarnaar verzoeker verwijst, dient de Raad op te merken dat verzoeker dit rapport geenszins gevoegd heeft aan het verzoekschrift zodat de Raad niet kan nagaan of de beweringen van verzoeker dienaangaande kloppen. Verzoeker heeft wel diverse ‘public statements’ van Amnesty International gevoegd aan zijn verzoekschrift. Wat betreft de Public Statement van 23 september 2011 dient de Raad op te merken dat dit handelt over de situatie op het eiland Lampedusa inzake de toestroom aldaar van Noord-Afrikaanse vreemdelingen. De Raad ziet niet in hoe dit betrekking kan hebben op de situatie van verzoeker, nu geenszins blijkt dat verzoeker via Lampedusa is binnengekomen. Verzoeker laat na aan te tonen dat hij zich in dezelfde situatie bevindt als de Noord-Afrikaanse vreemdelingen die toestroomden in Lampedusa.” (R.v.V. nr. 72.700 dd. 30.12.2011)

In zoverre verzoeker opwerpt dat Italië de neiging zou hebben om kandidaat-vluchtelingen op te sluiten, laat de verwerende partij gelden dat verzoeker deze ongestaafde bewering geenszins aannemelijk maakt.

“Verzoeker beweert slechts doch toont geenszins aan dat Italië de neiging heeft om kandidaat-vluchtelingen op te sluiten en dat er geen adequate opvang is. Een loutere vrees volstaat niet om een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken.” (R.v.V. nr. 72.700 dd. 30.12.2011)

Verzoeker verwijst vervolgens uitgebreid naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. De verwerende partij laat dienaangaande gelden dat verzoeker zich niet dienstig op deze rechtspraak kan beroepen.

In zoverre het EHRM heeft geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem kan opleveren, ten aanzien van artikel 3 EVRM, indien er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de vreemdeling[...] een reëel gevaar loopt, merkt de verwerende partij op dat verzoeker volkomen in gebreke blijft om aan de hand van concrete elementen een schending van artikel 3 EVRM aannemelijk te maken. Verzoeker beperkt zich tot algemene en ongestaafde beschouwingen, waardoor geenszins sprake kan zijn van ernstige en bewezen motieven.

Gelet op de omstandige motivering van de bestreden beslissing kan verzoeker niet dienstig voorhouden dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de Dublin-II-verordening als een automatisme zou hebben toegepast. De verwerende partij laat gelden dat niet kan betwist worden dat een grondig en zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar de mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Verzoeker haalt in zijn verzoekschrift zelf aan dat het EHRM heeft geoordeeld dat een ingeroepen risico een individueel karakter heeft, indien het voldoende concreet en aantoonbaar is. De verwerende partij laat gelden dat verzoeker met zijn algemene beschouwingen er geenszins in slaagt het risico op een schending van artikel 3 EVRM voldoende concreet en aantoonbaar te maken.

Verzoeker verwijst in zijn uiteenzetting voorts naar een schorsingsarrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, dat aan het verzoekschrift zou zijn gevoegd. De verwerende partij laat echter gelden dat uit de inventaris der stavingsstukken geenszins blijkt dat door verzoeker een arrest werd toegevoegd aan het verzoekschrift.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een andere zaak zou hebben geoordeeld dat de terugwijzing van een vreemdeling naar Italië een schending zou uitmaken van artikel 3 EVRM, geenszins impliceert dat in casu eveneens een schending van artikel 3 EVRM zou worden aangetoond. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden van zijn situatie overeenstemmen met de feitelijke omstandigheden die in het vermeende schorsingsarrest werden vastgesteld. Verzoeker kan zich niet dienstig op een niet nader bepaald schorsingsarrest beroepen.

“Waar verzoeker nog verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 70.391 dient de Raad vast te stellen dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gegeven hebben tot de nietigverklaring geenszins in overeenstemming zijn met de feitelijke omstandigheden die verzoekers zaak kenmerken, alleszins toont verzoeker dit niet aan.” (R.v.V. nr. 72.700 dd. 30.12.2011)

Het loutere feit dat verzoeker kennelijk een andere mening is toegedaan dan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding volstaat uiteraard niet opdat verzoekers vordering gegrond zou worden verklaard.

Verzoeker slaagt er middels zijn algemene en vage beschouwingen niet in een schending van de artikelen 2 en 3 EVRM aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker verwijst naar de vermeende schending van artikel 13 EVRM, laat de verwerende partij gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verwerende partij van oordeel dat verzoeker geenszins aannemelijk maakt, dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf aan verzoeker diende geweigerd te worden, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclus.

Terwijl verzoek[...]er zich ook niet dienstig kan beroepen op de vermeende schending van de rechten van verdediging.

“Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. Derhalve zijn de rechten van verdediging niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 1842 van 20.9.2007)

Er is geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.”

4.1.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 2009, kan niet worden vastgesteld.

4.1.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast aanvoert dat een manifeste beoordelingsfout werd gemaakt voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Allereerst moet worden opgemerkt dat verzoeker uitdrukkelijk erkent dat de Italiaanse autoriteiten in beginsel verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Hij betwist derhalve niet dat verweerder een correcte toepassing heeft gemaakt van de criteria die zijn vastgelegd in de verordening 343/2003/EG om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoeker houdt in wezen evenwel voor dat de toepassing van deze criteria in casu onredelijk is en aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij stelt in dit verband dat het feit dat de Italiaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van zijn asielaanvraag niet tot gevolg heeft dat verweerder niet meer zou moeten onderzoeken of hij bij de terugname door deze autoriteiten niet dreigt blootgesteld te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en meent dat verkeerd wordt verondersteld dat in Italië de fundamentele rechten gewaarborgd zijn. Hij betoogt dat dit geval per geval dient beoordeeld te worden waarbij rekening moet gehouden worden met het gegeven dat Italië momenteel geconfronteerd wordt met een uitzonderlijke toestroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten door politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten. Hij benadrukt dat er sprake is van een humanitaire crisis in Italië die in augustus 2011 heeft geleid tot gewelddadige opstanden. Hij wijst erop dat Italië de hulp heeft ingeroepen van de Europese Unie, dat uit een rapport van Amnesty International van 11 mei 2011 blijkt dat in Italië kandidaat-vluchtelingen van het grondgebied worden verwijderd, dat kandidaat-vluchtelingen opgesloten worden en dat er geen adequate opvang is. Hij geeft tevens aan dat ook het UNHCR kritiek heeft geuit op Italië en dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens Italië op 23 februari 2012 heeft veroordeeld en in een aantal gevallen de schorsing van een verwijderingsmaatregel naar Italië heeft bevolen.

De Raad merkt op dat verweerder niet zonder meer heeft gesteld dat mag verondersteld worden dat er in Italië geen enkel risico bestaat dat een vreemdeling onderworpen kan worden aan handelingen die de toetsing aan artikel 3 van het EVRM niet kunnen doorstaan, doch wel degelijk de individuele situatie van de verzoeker in aanmerking heeft genomen. Hij heeft hierbij benadrukt dat verzoeker, toen hij gehoord werd, geen enkel concreet gegeven aanbracht waaruit kan afgeleid worden dat de opvangmodaliteiten of de wijze waarop hij behandeld werd dusdanig waren dat kan gesproken worden van een schending van artikel 3 van het EVRM. Hij heeft tevens geduid dat er geen concrete aanwijzingen zijn dat de Italiaanse autoriteiten verzoeker zullen repatriëren naar Afghanistan vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. Daarnaast heeft verweerder partij ook toegelicht dat uit een rapport van NOAS van april 2011 en uit een verslag van OSAR van mei 2011 blijkt dat vreemdelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten bij hun aankomst op de luchthaven worden geholpen om in contact te treden met de verantwoordelijke diensten, dat zij de mogelijkheid hebben om hun eerder ingestelde asielaanvraag te hervatten en dat niet op voorhand vaststaat dat zij geen opvang zullen kunnen verkrijgen. Verzoeker houdt derhalve ten onrechte voor dat verweerder zijn situatie niet heeft onderzocht alvorens de bestreden beslissing te nemen en zich louter verscholen heeft achter de toepassing van de verordening 343/2003/EG en het feit dat Italië lid is van de Europese Unie en de Vluchtelingenconventie heeft ondertekend.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat verzoeker, toen hij gehoord werd, te kennen gaf dat de omstandigheden voor asielzoekers in Italië *“niet goed”* zijn, doch verzoeker concretiseerde zijn bemerking niet en bracht geen gegeven aan dat toeliet te besluiten dat hij er onderworpen werd aan een behandeling die dusdanig is dat zij kan beschouwd worden als een foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. De stelling van verweerder dat verzoeker geen concrete gegevens aanbracht inzake een incorrecte behandeling in Italië vindt derhalve steun in de aan de Raad voorgelegde stukken.

De Raad stelt verder vast dat ook in het schrijven dat de raadsman van verzoeker, voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, aan verweerder overmaakte geen gegevens zijn opgenomen die specifiek betrekking hebben op verzoeker of ruimer op kandidaat-vluchtelingen die worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten en dat uit de motivering van de bestreden beslissing kan afgeleid

worden dat verweerder met de bemerkingen die waren opgenomen in dit schrijven rekening heeft gehouden.

Verzoeker voert, met verwijzing naar een arrest van de Raad, aan dat indien er aanwijzingen van algemene aard zijn dat de overdracht van een kandidaat-vluchteling naar Italië een schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden een bestuur er zich niet toe kan beperken vast te stellen dat deze overdracht niet automatisch zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, doch in dat geval dient weer te geven waarom in zijn specifiek geval dit risico niet kan weerhouden worden. Hij gaat evenwel voorbij aan het feit dat verweerder in voorliggende zaak aan deze verplichting is tegemoetgekomen door te verwijzen naar de vaststellingen die verschillende organisaties deden inzake de toegang tot de asielprocedure en de opvangmodaliteiten voor kandidaat-vluchtelingen die *“in het kader van de Dublin-II-Verordening overgedragen worden aan de bevoegde Italiaanse autoriteiten”*.

De Raad stelt voorts vast dat uit de hem voorgelegde stukken weliswaar blijkt dat bepaalde vaststellingen inzake de wijze waarop bepaalde kandidaat-vluchtelingen in Italië behandeld worden aanleiding kunnen geven tot bezorgdheid, doch uit de twee verslagen waarnaar verweerder in de bestreden beslissing heeft verwezen tevens kan afgeleid worden dat de situatie van kandidaat-vluchtelingen die in het kader van de verordening 343/2003/EG worden overgedragen aan de Italiaanse autoriteiten – zoals verweerder motiveerde – niet volledig vergelijkbaar is met deze van vele andere kandidaat-vluchtelingen. In het verslag van NOAS wordt uiteengezet dat kandidaat-vluchtelingen, die nadat zij een asielaanvraag indienden terugkeren naar Italië, toegang krijgen tot de asielprocedure en bijgestaan worden door een aantal organisaties die actief zijn op de luchthavens om zich in verbinding te stellen met de bevoegde diensten en om hen te ondersteunen bij het vinden van opvang. Ook wordt in dit verslag toegelicht dat aangezien het aantal vreemdelingen dat in het raam van de verordening 343/2003/EG wordt overgedragen relatief beperkt is er in regel opvangplaatsen voor hen gevonden kunnen worden en dat er specifiek voor wat betreft deze kandidaat-vluchtelingen die toekomen op de luchthaven Fiumicino te Rome tachtig plaatsen gereserveerd zijn. In het verslag van OSAR wordt gesteld dat kandidaat-vluchtelingen die door een lidstaat van de Unie op basis van de verordening 343/2003/EG overgedragen worden aan Italië toegang krijgen tot de asielprocedure, door de politiediensten op de luchthavens in regel doorverwezen worden naar de verantwoordelijke Questura en dat hun reiskosten betaald worden door het ministerie van Binnenlandse Zaken. Uit voormeld verslag blijkt wel dat er zich problemen stellen wat betreft de overname van kwetsbare personen waarmee wordt bedoeld op personen die medische of psychiatrische hulp nodig hebben. Verzoeker verklaarde echter uitdrukkelijk in goede gezondheid te zijn, zodat niet blijkt dat hij dient te worden beschouwd als een kwetsbare persoon in de zin van voormeld verslag. Er kan dan ook niet gesteld worden dat er ernstige aanwijzingen zijn dat verzoeker bij een terugkeer naar Italië niet in de mogelijkheid zal gesteld worden om zijn asielaanvraag te laten behandelen, dat hij aan zijn lot zal overgelaten worden of dat hij geconfronteerd zal worden met de problemen die bepaalde andere vreemdelingen, al dan niet kandidaat-vluchtelingen, in Italië soms hebben.

Verzoeker betoogt dat de verslagen waarop verweerder zich baseert om zijn situatie te beoordelen dateren van mei 2011 en dus gedateerd zijn. Verslagen die één jaar geleden werden opgesteld kunnen evenwel niet als *“oud”* omschreven worden en verzoeker brengt geen gegeven aan dat toelaat te concluderen dat de situatie van kandidaat-vluchtelingen die in het raam van de verordening 343/2003/EG naar Italië worden teruggestuurd nadat voormelde verslagen werden opgesteld in negatieve zin is geëvolueerd. Hij beperkt zich namelijk tot de verwijzing naar een verslag van Amnesty International dat volgens zijn verklaringen van mei 2011 zou dateren en waarvan hij nalaat een afschrift bij zijn verzoekschrift te voegen en naar een bemerking die door het UNHCR zou gemaakt zijn. Uit verzoekers uiteenzetting blijkt evenwel niet dat het verslag van Amnesty International specifiek betrekking heeft op kandidaat-vluchtelingen die door lidstaten van de Unie teruggestuurd worden naar Italië, zodat ook niet blijkt dat dit verslag in casu dienstig is. Het feit dat het UNHCR zou opgemerkt hebben dat in een specifiek geval bepaalde personen die per boot Italië poogden te bereiken niet de mogelijkheid hadden een asielaanvraag in te dienen is in voorliggende zaak evenmin dienstig, nu verzoeker reeds een asielaanvraag indiende en in het raam van de verordening 2003/343/EG dient terug te keren naar Italië. Ook door aan te voeren dat Italië reeds veroordeeld werd wegens een inbreuk op artikel 3 van het EVRM en door te beweren dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens al in een aantal zaken de schorsing van een verwijderingsmaatregel heeft bevolen toont verzoeker niet aan dat hij zelf enig ernstig risico loopt om onderworpen te worden aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of straffingen in Italië.

De uiteenzetting van verzoeker laat geenszins toe te besluiten dat verweerder de bestreden beslissing heeft genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van de bepalingen van de verordening 343/2003/EG of van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.1.3.3. De beschouwingen van verzoeker laten ook niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing artikel 2 – dat het recht op leven beschermt – schendt.

4.1.3.4. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent de toepassing van deze verdragsbepaling en licht hij toe een *“arguable claim”* te hebben. Zijn uiteenzetting laat evenwel niet toe vast te stellen dat verweerder door het nemen van de bestreden beslissing deze verdragsbepaling geschonden heeft.

4.1.3.5. Verzoeker voert ook aan dat de artikelen 8 en 18 van het EVRM, artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en de rechten van de verdediging geschonden zijn, doch laat na uiteen te zetten waarom hij van oordeel is dat deze normen miskend werden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebreke aan de vereiste toelichting, derhalve onontvankelijk.

4.1.3.6. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoeker ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of enig ander rechtsbeginsel of beginsel van behoorlijk bestuur kan worden vastgesteld.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Hij verschaft volgende toelichting:

“Artikel 3 van het Verdrag inzake de rechten van het Kind bepaalt:

“1. Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

2. De Staten die partij zijn, verbinden zich ertoe het kind te verzekeren van de bescherming en de zorg die nodig zijn voor zijn welzijn, rekening houdend met de rechten en plichten van zijn ouders, wettige voogden of anderen die wettelijk verantwoordelijk zijn voor het kind, en nemen hiertoe alle passende wettelijke en bestuurlijke maatregelen.

3. De Staten die partij zijn, waarborgen dat de instellingen, diensten en voorzieningen die verantwoordelijk zijn voor de zorg voor of de bescherming van kinderen voldoen aan de door de bevoegde autoriteiten vastgestelde normen, met name ten aanzien van de veiligheid, de gezondheid, het aantal personeelsleden en hun geschiktheid, alsmede bevoegd toezicht”.

Dat beslissing duidelijk in strijd is met het belang van het kind gelet op bijgevoegde mensenrechtenrapporten die de toestand in Italië duidelijk omschrijft. Het is kind is een precair[...] iemand.

Terwijl hieromtrent in de bestreden beslissing niets gemotiveerd worden inzake het belang van het kind, nochtans een primordiale verplichting.

Dat verweerder in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekers, de zorgvuldigheidsverplichting schendt en een manifeste beoordelingsfout begaat, wanneer deze stelt dat zonder afdoende motivering ivm de persoonlijke situatie van verzoeker een bevel wordt gegeven.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling weliswaar draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is - quod non.

Dat verzoekende partij zich dan ook niet kan verzoenen met de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat verweerder derhalve een manifeste beoordelingsfout maakte door de persoonlijke situatie van verzoeker niet correct te onderzoeken en de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, een minderjarige, derhalve, niet afdoende motiveerde.

Dat, gelet op de beslissing, verzoeker elk moment kan gerepatriëerd worden. Dat het verzoekschrift tot nietigverklaring niet binnen een redelijke termijn zal behandeld kunnen worden en dus de nietigverklaring voor verzoeker te laat zal komen."

4.2.2. Verweerder antwoordt als volgt:

"Verzoeker meent dat de bestreden beslissing duidelijk in strijd zou zijn met het belang van het kind. Verzoeker houdt voor dat niet werd gemotiveerd aangaande het belang van het kind, waar dit nochtans een primordiale verplichting zou zijn.

De verwerende partij laat vooreerst gelden dat naar aanleiding van medisch onderzoek werd vastgesteld dat verzoeker meerderjarig is. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt duidelijk dat de door verzoeker opgegeven geboortedatum na leeftijdsonderzoek dd. 13.09.2011 werd gecorrigeerd naar 10.02.1992. Dienvolgens kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing minderjarig zou geweest zijn.

Verzoeker maakt geenszins aannemelijk om welke reden de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestriding in de bestreden beslissing zou moeten hebben gemotiveerd aangaande het belang van het kind.

Geheel ten overvloede merkt de verwerende partij nog op dat de vermeende schending van het Internationaal Verdrag dd. 20.11.1989 voor de Rechten van het Kind, laat de verwerende partij gelden dat dit Verdrag geen directe werking heeft en dat verzoeker zich er derhalve niet met gunstig gevolg kan op beroepen (zie ook R.v.St. nr. 100.509 dd. 3 1.10.2001).

Immers volstaan de verdragsbepalingen op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

De verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen hetzij een onthoudingsplicht hetzij een plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, oplegt. Aan het Verdrag dient derhalve een directe werking te worden ontegd.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat aan verzoeker het verblijf diende te worden geweigerd, met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.”

4.2.3.1. De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 1 van dit verdrag, de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag van toepassing zijn op personen die jonger zijn dan achttien jaar, tenzij zij volgens hun nationale wetgeving vroeger meerderjarig worden.

Daar uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op het ogenblik dat de bestreden beslissing genomen werd reeds ouder was dan achttien jaar kan hij niet dienstig verwijzen naar de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag.

4.2.3.2. In de mate dat verzoeker daarnaast voorhoudt dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte en het zorgvuldigheidsbeginsel miskende door geen rekening te houden met zijn persoonlijke situatie, kan de Raad slechts benadrukken dat deze grief feitelijke grondslag mist.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK